

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t. č. v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile house – Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 7, adresa pro doručování Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č. j. OAM-64/LE-LE05-LE05-2016,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č. j. OAM-64/LE-LE05-LE05-2016, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, ust. § 13, ust. § 14, ust. § 14a a ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný v předmětném řízení porušil ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, ve spojení s ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a následněm spojení s čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 13. 12. 2011, č. 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“).

K prokázání svých tvrzení uvedl následující skutečnosti. Správní orgán byl povinen při aplikaci ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, respektovat základní zásady správního řízení vyjádřených v ust. § 2 až § 8 správního řádu. Především pak zásadu individualizace správního řízení a správního rozhodnutí v souvislosti s povinností zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, o jehož právech bylo rozhodováno. Veškeré takto zjištěné podklady, jež vedly správní orgán k vydání napadeného rozhodnutí, měly být v napadaném rozhodnutí uvedeny a řádně odůvodněny ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán však pochybil, neboť řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem. Žalobce dále upozornil, že správní orgán nepostupoval eurokonformním způsobem při samotné aplikaci ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, poněvadž nezohlednil požadavky vyplývající z čl. 4 kvalifikační směrnice. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. 6 Azs 50/2003, a rozsudku ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004, konstatoval, že jsou-li dány skutečnosti, na jejichž základě lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo by mohlo dojít a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak musí správní orgán tyto skutečnosti v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl. Žadatel o azyl nemá povinnost prokazovat své pronásledování jinými důkazními prostředky než svoji vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v případě pochybností shromáždil důkazní prostředky, které vyvracejí nebo zpochybňují věrohodnost žadateli výpovědi. Důkazní břemeno je tedy v řízení ve věci mezinárodní ochrany směřováno ve prospěch žadatele a nedostatek důkazů proto nemůže být přičítán k jeho nevěrohodnosti nebo účelovosti. Žalovaný správní orgán tak porušil povinnost vykládat si ustanovení zákona o azylu eurokonformním výkladem, když řádně nezohlednil všechny azylově relevantní skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení tvrdil a konzistentně uváděl, aniž by k nim provedl adekvátní důkazní prostředky.

Žalobce se nad rámec výše uvedeného domnívá, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k porušení právního předpisu, konkrétně ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a d) zákona o azylu, neboť vydané rozhodnutí považuje za nezákonné a nesprávně posouzené. Důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu byla obava z nutnosti nastoupit do armády a účastnit se tak bojů na východě Ukrajiny. Správní orgán dospěl k závěru, že vyhýbání vojenské službě nemůže být samo o sobě důvodem pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Nicméně se již nezabýval situací žalobce, která by mu hrozila, pokud by vojenskou službu v zemi původu nenastoupil. Nenastoupení vojenské služby je na Ukrajině považováno za trestný čin. Možnost jejího splnění alternativním způsobem neexistuje. S ohledem na skutečnost, že žalobci při návratu do země původu hrozí v případě neudělení azylu nebo doplňkové ochrany uvěznění, bylo povinností správního orgánu vyhodnotit podmínky, ze kterých by byl tento trest odnětí svobody vykonán. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva je patrné, že musí existovat spojitost mezi uváděným důvodem zbavení svobody na straně jedné a místem a režimem zajištění na straně druhé. Podmínky zajištění nesmí být v první řadě neslučitelné s čl. 3 Evropské úmluvy, který zakazuje mučení a nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Uvedl-li žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu, že byl povolán k výkonu vojenské služby, kterou však nechce nastoupit, bylo nezbytné, aby se správní orgán zabýval otázkou jeho obavy z uvěznění. To však správní orgán neučinil. Obava ze špatného zacházení v ukrajinských věznicích byla naprosto reálná a prokazatelně vystižena v monitorovací zprávě Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího

zacházení nebo trestání ze dne 29. 4. 2015, kde bylo poukázáno na přeplněnost vazebních zařízení a absenci účinného vnitrostátního prostředku nápravy, v případě stížností. Žalobce nabyl přesvědčení, že obava ze špatného zacházení byla opodstatněná a správní orgán se jí měl řádně zabývat. Tím, že tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou, pro kterou je nutné hodnotit napadené rozhodnutí jako nezákonné. Žalobce proto navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a podanou žalobu považuje za nedůvodnou a zcela účelovou. Žalobce pouze poukazoval na povinnosti správního orgánu v rámci správního řízení, nicméně neuvedl konkrétní pochybení, kterého se měl správní orgán dopustit. Žalobce vytýkal správnímu orgánu, že nedodržel požadavek individualizace správního řízení a přitom on sám použil univerzální žalobu, jež byla použita v obdobných případech, díky čemuž údaje obsažené v žalobě nesouhlasí s obsahem správního spisu. Obavu žalobce z povolání do armády považuje žalovaný za naprosto irrelevantní, neboť žalobce se během pohovoru nezmínil o této skutečnosti a nikterak jí neřešil. Důvodem, proč opustil zemi původu, byly dlouhodobé neshody s jeho otcem a jeho ekonomická situace. Žalovaný tak považuje napadené rozhodnutí za správné a proto navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným, konkrétně z poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 26. 05. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že se narodil ... v bývalém Sovětském svazu. Posledním místem pobytu byla Zakarpatská oblast, okres Mukačevo, město Veliky Lučky. Je pravoslavného vyznání, bez politického přesvědčení, ukrajinské národnosti se státní příslušností Ukrajina. Je schopen se dorozumět ve dvou jazycích, konkrétně ruském a ukrajinském. Je svobodný a bezdětný. Ukrajinu naposledy opustil v červenci 2015 autobusovým spojem z Mukačevo do Prahy. Na území České republiky poprvé přicestoval

v srpnu 2002 na pracovní vízum. Od prosince 2011 do září 2012 přechodně pobýval na území Monaka za účelem pracovního výdělků. V současnosti již žádným vízem nebo povolením k pobytu v jiných státech nedisponuje. Jeho zdravotní stav je v pořádku a toto je jeho první podaná žádost o mezinárodní ochranu v České republice nebo jiném státě. Důvodem podání žádosti, byla ztráta rozestavěného domu a s tím spojeného bydlení, neboť stavba se nacházela v Lujanské oblasti, kde se momentálně válčí. V domě jeho rodičů není dostatek místa, neboť tam žije jeho sestra s rodinou. V roce 2014 pobýval u rodiny jeho přítelkyně, kde mu nicméně bylo vyhrožováno a on tak dostal obavu z nucené účasti v bojových akcích proti Ukrajině. Jeho přítelkyně je od roku 2015 nezvěstná. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále uvedl, že od odjezdu z Ukrajiny v červenci 2015 se do země původu již nevrátil. Z Ukrajiny odjel, protože měl neshody s otcem, který mu vyčítal utracení veškerých finančních prostředků, které posílal své přítelkyni, čímž jí upřednostnil na úkor vlastní rodiny.

Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral zprávy od OHCHR o stavu lidských práv na Ukrajině, zprávu UNHCR o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině, zprávu organizace Freedom House Svoboda ve světě 2016, výroční zprávu Human Rights Watch 2016, výroční zprávu Amnesty International 2015/2016, dále pak byly vyžádány informace od Ministerstva zahraničních věcí České republiky a dále pak zprávu organizace Amnesty International „Trest smrti“ z dubna 2016. Všechny zde zmíněné podklady vystihují probíhající ozbrojený konflikt na východě země.

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

V ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je pak zakotveno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 14 zákona o azylu je zakotveno, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ust. § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti

z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Po zevrubném prostudování tvrzení žalobce, které uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu, tj. na Ukrajině, vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ve správním řízení přitom nebylo vůbec zjištěno, že by žalobce byl členem nějaké politické strany či organizace, přičemž žalobce sám výslovně uvedl, že se nikdy nijak neangažoval a ani nebyl vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Tomuto závěru soudu o tom, že žalobci nesvědčí důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu ostatně koresponduje skutečnost, že žalobce v žalobě výslovně nenamítal, že mu tento důvod svědčí. Navíc sám žalobce ve správním řízení výslovně uvedl, že on sám a ani nikdo z jeho rodiny nebyl členem žádné politické strany. Dále soud uvádí, že žalovaný legitimně uzavřel, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti.

Ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ust. § 12 a § 13, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele. Důvody řešení nejsou obtíže spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, neplodnost, skutečnost, že žadatel o azyl má v úmyslu se v České republice oženit a založit zde rodinu či obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace. Naopak za obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu lze považovat zvláště těžkou nemoc, zdravotní postižení, příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory a věk žadatele o mezinárodní ochranu jeli vyšší než 80 let a tento poukazuje na svůj nedobrý zdravotní stav. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení právních předpisů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/20003-64, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce i stav v jeho zemi, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedl. Žalobcovu snahu legalizovat si pobyt z důvodu dlouhodobých rodinných sporů s rodiči, kteří navíc žijí na území Ukrajiny nelze považovat za dostatečný důvod pro udělení humanitárního azylu. V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného o neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem a bylo zjištěno řádným procesním způsobem.

Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci

správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu na Ukrajinu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Ukrajině, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země, tak mu žádné problémy v zemi původu ze strany ukrajinských státních orgánů nehrozí.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech na Ukrajině, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o žalobcově zemi původu nevypývá, že by ukrajinskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.

Žalobce spatřoval důvod pro udělení mezinárodní ochrany zejména ve skutečnosti, že mu v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozí povolání do armády. K tomu soud konstatuje, že z judikatury soudů vyplývá, že obecně není možné požadavek státu na brannou povinnost považovat za nelegitimní, naopak její odmítání nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, a to ani v případě, že by dotčená osoba mohla být pro nenastoupení ke službě nebo dezerci trestána (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, který je dostupný na www.nssoud.cz). Požadavek na vojenskou službu tak sám o sobě v rozporu se základními lidskými právy není, a to ani v případě, že by byl její výkon spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.

Dle zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 09. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, lze za nenastoupení vojenské služby na Ukrajině uložit trest 2 – 5 let nepodmíněného odnětí svobody, ovšem pouze v případě, kdy si povinná osoba převezme povolávací rozkaz. K tomu soud poznamenává, že takto vymezená trestní sazba zcela odpovídá obdobným trestům ukládaným jinými státy, včetně České republiky (srov. např. trestný čin nenastoupení mimořádné služby v ozbrojených silách dle ust. § 373 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, dle něhož lze obviněnému uložit trest odnětí svobody v rozmezí 1 – 5 let). Žalobce si však dosud žádný z doručovaných povolávacích rozkazů nepřevzal a reálné nebezpečí mu tak nehrozí. Nelze rovněž nezmínit, že na Ukrajině rovněž došlo ke znovuzavedení tzv. alternativní služby namísto přímého výkonu branné povinnosti, zejména s ohledem na náboženské důvody brance – žalobce se proto může služby v armádě zprostit i zákonem předpokládaným způsobem, aniž by byl za nenastoupení k branné povinnosti trestán. Soud proto uvedenou námitku žalobce jako nedůvodnou zamítnul.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24. října 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.